

# Ahogy az emlékezetünkben él

Azon megvetett fajba tartozott,  
amiket állatrendszertanilag  
elnagyoltan, közönségesen  
görényeknek szoktak mondani.  
Csak mozgóra vadásznak.  
Nem étvágy, csak az élmény miatt.  
És lényegében mindig szomorú volt,  
legbelül. Mégis, ha valamifajta  
„örömet” mutatott, tehát  
amit közönségesen örömnnek  
tartanak, azt is csak néha, mikor  
a tetszhalott, megrázva magát,  
nyakán-fején véresen fölállt,  
és eliszkolt, vissza se nézve.  
Nem tudni, hogy öröm volt-e ez,  
vagy pillanatnyi bénulás, legbelül.  
Mindenesetre így él emlékezetünkben.



## Születésnapomra, 2013.

„Az értelmezés”, gondolta Epignómidés,  
a könyvtáros, „mindenekelőtt az értelmezés!”  
Megállt, ujját végighúzta a poros polcokon.  
Átnézett közöttük. Az ifjú szinte magában  
olvasott. „Mi az a tekercs, a kezedben?”  
Véletlen. A Hermés-himnusz eleje:  
Hajnalban született, délben pengette a lantot,  
este, a hó negyedik napján, amelyen született, a  
messzelövő nagy Apollón barmait elhajtotta.”  
Fölnézett. Epignómidés ezt a nézését szerette  
leginkább. Sose lehetett tudni, hogy milyen  
kérdéssel akarja sarokba szorítani. „Mi mindent  
összehordtak róla a filológusok!”,  
mondta Epignómidés, a könyvtáros,  
„Mennyi titkos és tilalmas jelentés: hajnal,  
dél, este, és a hónap negyedik napja! De ma,  
ma hagyjuk!” „Persze”, mondta az ifjú,  
ma van a születésnapod, Lélekvezető,  
„értelmezés nélkül: a hónap negyedik napja.”

# El Greco: Orgaz gróf temetése

„hozd elő Lévi törzsét, és állassad Áron pap elé, hogy szolgáljanak néki”  
(Nm 3,6)

A választóvonal alatt  
súlyos feketeség.  
Gyászruhák; a kézelőn  
fehér csipke. Finom,

nemes viaszkezek:  
ez kínzásra, az kínra nyílt,  
ez elhárít, az rámutat.  
Az aszkétái göcsörtös.

Ez föl, az ég felé,  
az le, a föld alá,  
a holt felé emitt, ez –  
áldás, átok, védelem.

Egy pap kezébe' könyv.  
A kisleány: fáklya –  
a láng, az fölfelé,  
a mutató a föld alá.

A Főpap mitrával, a Lévi  
arany dalmatikában:  
vöröse pír az ifjú arcán.  
Vagy a súlytól: vasat,

hideg páncélt emel.  
Ez törvény szabta tiszte.  
Kifelé néz, szelíden,  
és meghatározatlanul.

■ **Déri Balázs** (1954): költő, műfordító, klasszika-filológus, medievista, muzikológus, katalanista, szerkesztő. Legutóbbi verskötete: *Rétegek*. Argumentum Kiadó, Bp., 2010.